

Jak bobřík Břéta ke šlěslí přišel

...pohádka pro kamarádku Natálku... díl 1.

Představme si malebnou říčku linoucí se mezi lesy a lukami, říčku plnou čilých rybiček. Na této říčce žije spousta velkých malých bobrů a bobříků, bobřic a bobříček. Pracovitých zvířátek, jenž žijí v království zvaném Přátelské pořící. Tomuto království kraluje sám pan bobrkrál Bořimír se svou královskou manželkou Řínou a mladou a krásnou dcerkou, princeznou Bořinkou. Bobři z celého království časné ráno uhánějí pracovat na složitých stavbách, především hrází, které chrání bobří království před povodněmi, ale zároveň i na velkých bobřích sídlištích, kde bobří rodičové vychovávají své malé bobříky. Království to je velice poklidné díky králi Bořimírovi, který je mírumilovný a spravedlivý. Každé ráno chodí s celou královskou rodinou mezi své spokojené poddané, aby zjistil, jak se jim žije a jak pokračují práce na stavbách, které vede stavitel Tříška. Všichni žijí radostným životem a svého krále mají opravdu rádi.

V království také žije mladý a spanilý bobřík Břéta. Žije u svých rodičů, i když je to již bobřík na ženění. Jen nevěstu ještě nemá. No, vyhlídnutá bobříčka by byla, ale k tomu se ještě dostaneme.

Bylo krásné, slunečné ráno a na bobřích stavbách bylo živo. Všichni bobři svými pracovitými zoubky opracovávali dřevěný materiál přesně dle projektů stavitele Tříšky. Nadešla chvíle, kdy se na stavbě velkolepé přehrady objevil sám pan král Bořimír se svou chotí Řínou a princeznou Bořinkou. Stavitel Tříška se uctivě poklonil a pravil: „Zdravím vás, pane králi. Hlásím, že stavba pokračuje dle plánu a byly ušetřeny královské pokladnice o sto mířen zlatých díky pracovitosti a důmyslnosti našich řemeslníků.“ „A kteří to byli?“, zeptal se král, „Rád bych je odměnil. Povědej Tříško.“ „Největší úspory dokázali vazač Třmínek, hlodač Křemín, ale hlavně náš nejmladší, nýbrž nejpracovitější stavěč bobřík Břéta.“ Pravil Tříška. „Tak je svolaj, ať jim mohu osobně

poděkovat a odměnit za jejich práci.“ Zavelel král.

Po chvíli stáli před králem. „Slyšel jsem,“ začal král svou řeč „že jste pracovali velmi příkladně?“ „Pane králi, jen pro blaho našeho království!“ Zvolali jednohlasně poddaní. „Nuž, staviteli Tříško,“ pokračoval král „přiděluji odměnu pět mířen Třmínkovi i Křemínovi a Břétovi dej mířen deset. A nyní mne následujte, chci se podívat na vaši práci!“ Nakázal král.

A tak prochází stavbou průvod královské rodiny, stavitele Tříšky a tři řemeslníků. Na hrázi přehrady Tříška vysvětluje kde vznikly úspory kde se kdo zasloužil a tak dál, král s uznáním pokyvoval hlavou a Břéta po očku pokukoval po roztomilé princezně. I Bořinka cudně pokukovala po odměněném bobříkovi. A v tom se stala osudová situace. „Ty mne neposloucháš, dcero!“ zahřměl královský otec. „Ano tatíčku?“ zčervenala Bořinka. „Co jsi mi to ukazoval?“ zbrkle se nahnula přes zábradlí a přepadla. Padala dolů

z vysoké přehrad. Bylo slyšet jen její vyděšený křik. Král z celým průvodem zůstal jak omráčený. Jen jeden nezaváhal a skočil za ubohou Bořinkou do hlubokých vln. Břéťa letěl dolů, jen se za ním ocásek mihotal. „Ó pane Bože náš!“ zaúpěla královna Řína a omdlela.

Shora bylo vidět jen zvířené vlny. Zato dole se odehrávalo drama. Břéťa se zoufale snažil najít tu krásnou princeznu. Usilovně plaval nalevo, pak napravo, potápěl se... a pak pod vodou spatřil nejasný stín. „Snad ještě žije!“ blesklo mu hlavou, ale nepřemýšlel a plaval, co mu síly a tlapy stačily.

Na hrázi vznikla panika. Všichni královští služebníci byly vysláni dolů pod hráz, aby pomohli záchraně Bořinky. Uháněli dolů jak zběsilí. Král křísil svou královnu. Přiběhli pod hráz a spatřili jen bezvládné princeznino tělíčko a Břétu, jak se jí snaží probudit k životu. Stáli tam smutně, již přestali doufat. Ale v tom se ozvalo bobříčí kuckání. Břéťa byl v sedmém nebi. „Ona žije!“ zakřičel z plných plic

a rozkuckal se taky. Bořinka zamrkala dlouhými bobříčími řasami a podala packu svému zachránci. „Pomůžete mi můj chrabry bobříku?“ Břéťa se neudržel a Bořinku objal. „No, no, nejsem jen tak taková!“ koketně se usmála princezna. „Omlouvám se má paní,“ odvětil pokorně Břéťa „Nechal jsem se unést radostí, že žijete, princezno.“ „Ale to nic, jsi můj zachránce. Omluveno!“ Ale to už tu bylo služebnictvo: „Můžeme vám pomoci? Nosítka se již nesou... Už běží Váš pan lékař Přeslička...“ „Ne, nechť se o mne postará můj hrdina. Běžte pryč!!!“

Na hradě bylo rušno. Kuchaři řešili řízky, kuchařky křepelčí křupky a ovocnáři třešňové pyré. Co že se to děje? Oslava života princezny byla namístě. Král poslal posly aby Břétu přivedli. Všichni oslavovali hrdinství, hostina byla výtečná a tu král povstal, zvedl číši patřičně vyzrálého vína a prohlásil: „Nuž povstaň Břéto.“ Břéťa povstal. „Jakožto vládce našeho království pravím: pověz jakékoli přání, bude ti

splněno! Děkuji ti, že má dcera žije.“ Břéťa se osmělil: „Pane králi, nežádám nic. Jsem rád, že jsem váš poddaný a vážím si vašeho pozvání.“...odmlčel se... „hmm, směl bych princeznu pozvat na procházku do parku?“ zamyslel se. Král si tlapkou prohrábl srst... „Ještě jsem váš park neviděl, prý je krásný.“ „Vím mladíku... Zalíbila se ti má dcera...“ princezna se začervenala... „Ale zákony císaře Říšeslava nepovolují ani přátelství mezi obyčejným smrtelníkem a šlechticnou. Věř mi, že bych ti moc rád vyhověl, ale ani já nesmím porušit zákon.“ Pravil král a s upřímnou lítostí pokýval hlavou. „Já vím, pane králi, odpusťte mi mou troufalost.“ Omlouval se Břéťa a pokorně stáhnul ouška dozadu. I na princezně bylo vidět, že se jí do oček hrnou slzičky.

Hypulík
...pokračování příště...



Jak bobřík Břéta ke šlěslí přišel

...pohádka pro kamarádku Natálku... díl 2.

Břéta nemohl usnout. Zlobil se na sebe, že krále o procházku s princeznou požádal, a zároveň mu bylo líto, že je jen obyčejný bobr. Tiše vzlykal a měl v hlavě zmatek. Bobři mají citlivá ouška. Tiché vzlykání vzbudilo maminku a tatínka. „To nic, maminko,“ praví tatínek. „Vím, co jej trápí. Je zamilovaný. Klidně spi, ženo má milá, já s ním promluví. Tohle je věc mezi tátou a synem. Snad se mu alespoň trochu uleví.“ Pohládl milovanou choť a tiše odcupital za nešťastným synkem.

„Ťuky ťuk,“ zašeptalo dřevo dveří... „Synku, mohu za tebou?“ zašeptal Břétův tatínek. „Tatínku...“ nedořekl větu Břéta, protože se rozplakal. Tatínek přisedl k Břétově posteli a pohládl jej. „Synku můj, vím, máš velké trápení.“ „Tatínku, já jsem tak nešťastný,“ vzlykal Břéta a objal otce jako malý bobřík. „Vím, Břétiku. Poznal jsi lásku. Nemysli si, že jsme

si s maminkou nevšimli, jak pokukuješ po bobříčkách a po té jedné nejvíce. To víš, už jsi dospělý a láska, ta umí být opravdu ošemetná...“ „Tatínku, ale já ji miluji,“ plakal Břéta tatínkovi do kožišku. „Já vím... Rozumím tvým pocitům... Víš, když jsem poznal tvoji maminku, také to nebylo bez slz. Ona mne zprvu vůbec nechtěla. Jak jsem si zoufal a myslel, že je konec světa. Plakal jsem jako ty...“ Tatínek se zasníl a na chvíli přestal hladit synka. Jako by se rátil o mnoho let nazpátek. „Vlastně to bylo moc hezké,“ zase se zasníl. „Tatínku, povídej,“ zaprosil synek, jako by zas byl ten malý bobřík. I když smutný, přestal plakat. „Víš, když jsem poprvé uviděl tvoji maminku, byla to taková krásná a nedostupná bobřinka. Vůbec si mne nevšimla...“

„Ťuky ťuk!“ promluvílo opět to dveřní dříví a ani se neptalo a do pokoje vešla maminka. „Co vy bobřici,

vy mne tu pomlouváte?“ usmála se maminka, která prostě nemohla usnout a zvědavost ji vyhnala z postýlky. „Maminko...“ řekl malinkatý bobřík Břéta. „Já ti to dopovím, synečku můj.“ Aha, ta citlivá bobří ouška. „Tatínek nevěděl, že si ho všímám. Jen jsem byla zvědavá, jestli mne osloví...“ odmlčela se mamka, významně koukla na tatku. „Oslovil Břétiku, ale trvalo mu to. Víš, jak dlouho jsem se trápila?“ Břéta se rozesmál. „Tatínku, maminko...“ objal své rodiče. „Víš, co je láska?“ zeptala se maminka. Břéta jen mrká zvědavostí... „Když ti nevádí, že nemá učesanou srst ten, nebo ta, která se ti líbí.“ Bobřík se podíval nechápavě, maminka upravila tatínkova rozespálá záda a dodala: „A je ti to příjemné!“ a teď se rozesmáli všichni.

„Máme tě rádi synku.“ „Mám vás rád!“ odpověděl Břéta a oběma dal pusinku. „Dobrou noc,



maminko a tatínku.“

Sousedské království nebylo tak šťastné, jako to naše. Sice bylo mnohem větší, ale vládl mu hloupý a závistivý král Obořil. Poddaní museli odevzdávat desátky ze své úrody, chodit do roboty a daně měli tak vysoké... Prostě bída.

Král záviděl sousedům jejich život a již dlouho plánoval, jak jim ho změnit. Zbrojil a cvičil si armádu. Co také chtít od zlého mocipána. Hodlal tedy mírumilovné sousedy napadnout a podmanit. Krále Bořimíra svrhnout a usednout na jeho trůn. Však stalo se, že právě v tu nešťastnou noc, kdy se Břéfa topil v slzách a nemohl spát, se za bobří chaloupkou nad ránem bavili dva tajní zvědové o plánovaném útoku. A ten měl přijít právě následující noc. Břéfa, sice rozespálý, zpozorněl. „Cože? Našeho pana krále?“ divil se Břéfa. Přemýšlel, co s tím udělá. Ke králi se jen tak nedostane a když to řekne některému ze

strážných, kdo ví, třeba jsou také na straně toho zlořáda. Pak si ale uvědomil, že se zvědové bavili, že až padne tma, přivezou na hranice bojové stroje a časně ráno zaútočí. „Nu což,“ přemýšlel Břéfa „přeci by šlo ty stroje nějak poškodit. Určitě budou dřevěné a na své zoubky se mohu spolehnout.“

Odpoledne po práci zašel za kamarádem Třmínkem a Křemínem a vysvětlil jim svůj smělý plán. Večer se pak všichni tři sešli na hranicích a skryti v křoví čekali, co se bude dít. A opravdu se po setmění začaly na obzoru objevovat roztodivné a hrůzostrašné, obludné stroje. Hruža z nich šla, ale tři kamarádi se nezalekli a tiše plánovali, co a jak udělají.

Štěstí jim přálo. Vojáci, kteří měli stroje hlídat, se oddali popíjení ořechového likéru a brzy se o stroje přestali zajímat. To byla ta pravá chvíle. Břéfa, Třmínek i Křemín se pustili do práce, až jim třísky létaly od zoubků. Když bylo dílo hotovo, sešli

se zase v křoví a potřásli si tlapkami. „Snad to vyjde!“ prohlásil Břéfa, pak se všichni vrátili do městečka.

Nad ránem se na hranicích začaly dít podivné věci. Jeden stroj za druhým se s velikým rachotem řítit k zemi jak domeček z karet. Zděšení vojáci zmateně pobíhali kolem prapodivných vraků a král Obořil jen křičel: „Opravit! Opravit a bojovat! Opravit!“ Bylo mu to ale houbelec platné. Zmatení vojáci nebyli k boji vůbec použitelní.

Lomoz na hranicích však probudil všechny obyvatele šťastného království a to se ví, že se všichni jali bránit své království a na hranicích jen uviděli prchající vojsko. Jen se jim za kožíšky prášilo.

*Hypulík
...pokračování příště...*

